

De kracht van Evangelisatie

door William John Hocking¹ (1864-1953)

Uitgave “Uit het Woord der Waarheid”, 34ste jaargang: oktober 1978 – september 1979, p. 54-61
<http://www.uithetwoordderwaarheid.nl/>

“Ik schaam mij het evangelie niet, want het is Gods kracht tot behoudenis voor een ieder die gelooft” (Romeinen 1:16).

De verkondiging van het evangelie is ofwel een zwakke, vreemde en verachtelijke zaak, of het van God gegeven, eerlijke middel tot behoudenis voor mensen en dat tot eer van God. Als de Heer Jezus Christus niet zelf “de kracht van God” en de “wijsheid van God” was, zou de prediking van Jezus Christus en die gekruisigd een bezigheid zijn die waard is om belachelijk gemaakt te worden.

Hoewel het in de ogen van mensen dwaasheid is, bereikt het niettemin successen daar waar de diepste wijsheid van de mens faalt bij het helpen van zielen die in de grootste nood zijn. Want hoe paradoxaal het ook mag schijnen, het Woord van God verklaart: “Want daar, volgens het bestel van Gods wijsheid, de wereld niet door de wijsheid tot kennis van God is gekomen, heeft het God behaagd door de dwaasheid van de prediking te behouden hen die geloven” (1 Korinthiërs 1:21). Door evangelisatie wordt aan verlorenen het eeuwig heil in Christus aangeboden.

Hoe gezegend het onderwerp ongetwijfeld ook moge zijn, het is nu toch niet mijn bedoeling om te spreken over de heerlijke positie van een evangelist als ambassadeur van Christus. Eerder wensen wij ons af te vragen *waarin de kracht van een evangelist ligt*. Want als de dienstknecht van God niet door God is onderwezen over het geheim van ware kracht, dan kan hij bij het zien van de krachten die tegen hem zijn, gemakkelijk zo ontmoedigd worden dat hij onschriftuurlijke verbindingen probeert aan te gaan om toch te kunnen voldoen aan de veronderstelde nood.

De vijandschap van de vleeselijke gezindheid

Staat de natuurlijke mens niet volkomen vijandig ten opzichte van de waarheid van God? Voor hem is het zuivere evangelie niet alleen dwaasheid, maar het wekt ook nog zijn goddeloze woede op. Dat bleek wel heel duidelijk ten opzichte van onze Heer Jezus Christus, die Zelf de waarheid is. Hij werd hier beneden eerst verafschuwed en gehaat, om vervolgens gekruisigd te worden.

Bovendien vindt de ongelovige door zijn verbindingen met de wereld, in die wereld alles wat zijn vleeselijke lusten maar wensen kunnen en dat maakt dat hij zich steeds meer op zijn gemak zal voelen in zijn vervreemding van God. Bovendien is Satan, de god van deze eeuw, steeds bezig om de Heer Jezus tegen te werken, doordat hij al zijn doortrapte geniepigheidjes zal gebruiken om het evangelisatiewerk te verhinderen en zielen naar de hel te slepen. Welke kracht nu heeft de evangelist om die inwonende vijandschap van de mens tegenover zijn boodschap te overwinnen, als aan de vijandschap ook nog de verschrikkelijke invloeden van de wereld en van Satan toegevoegd worden?

De kracht van de Heilige Geest

In zichzelf heeft de evangelist zeker geen kracht; hij is machteloos. Daarom gaat hij door de genade en wijsheid van God niet ten strijde met eigen middelen. De Heer Jezus heeft vóór Zijn vertrek, toen Hij nog lichamelijk aanwezig was, aan de Zijnen die in de wereld Zijn getuigen zouden zijn, beloofd de Geest van God te zenden. De Heilige Geest zou in de gelovigen zijn en via uitverkoren vaten Zijn machtige kracht werkzaam laten zijn. De Heer zei: Als Hij zal komen zal Hij de wereld overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel (Johannes 16:8). En Hij zou dat doen “niet in overredende woorden van wijsheid, maar in betoon van de Geest en van kracht” (1 Korinthiërs 2:4).

Daarom ook gebeurde het dat op de pinksterdag een visser van Galilea, vervuld met de Heilige Geest, de Joden ervan beschuldigde dat zij Jezus van Nazareth, de uitverkorene van God, hadden

¹ https://en.wikipedia.org/wiki/William_John_Hocking

gekruisigd. Het resultaat van dat getuigenis in Jeruzalem was de bekering van 3000 Joden, die stijf van nek en hard van hart geweest waren. Op deze manier begonnen, werd het getuigenis van Jezus, in de mond van eenvoudige en ongeletterde discipelen, erkend als de kracht van God tot behoudenis voor de Joodse priesters, Romeinse hovelingen, Ethiopische kamerlingen, weggelopen slaven, rijksgezanten en wrede gevangenvaarders. Wat was het geheim van deze kracht om te evangeliseren? Eenvoudig dit, dat de mannen spraken wat de Heilige Geest hen ingaf (Handelingen 5:32).

De kracht van het Woord van God

Maar er is ook nog iets anders. Terwijl aan de ene kant de Heilige Geest zelf een groot getuige is en in deze wereld de kracht is voor elk waar getuigenis van Christus (Johannes 14:26), is er aan de andere kant ook het geschreven Woord, als de gezaghebbende openbaring van God ten opzichte van mensen, dat hen op de laatste dag zal veroordelen.

Het is zowel voor de prediker als voor de hoorder rampspoedig als deze unieke kenmerken van de Schrift worden miskend of vergeten. De Heilige Geest van God zegt dat “het Woord van God levend is en krachtig, en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot verdeling van ziel en geest, zowel van gewrichten als van merg, en het is een oordelaar van de gedachten en overleggingen van het hart” (Hebreeën 2:12). Ook in onze tijd heeft het Woord die kracht niet verloren. Ook is ze niet minder geworden. In tegenstelling tot alle kortstondige dingen om ons heen “houdt het Woord van de Heer eeuwig stand”. En “dit nu is het Woord dat u verkondigd is” (1 Petrus 1:25). Laat de dienstknecht van God er daarom voor waken dat hij datgene wat het zwaard van de Geest is (Efeziërs 6:17) niet gering acht. Het Woord van God is het enige dat werkelijk werken kan in ons die geloven (1 Thessalonicenzen 2:13).

De kracht van het gebed

Het is duidelijk dat de Heilige Geest, die werkt door het Woord van God, de kracht moet zijn die in het evangelie van Christus getuigt. Het is werkelijk zo dat “wij deze schat hebben in aarden vaten, opdat de uitnemendheid van de kracht van God zij, en niet uit ons”. Door te bidden bewijst de dienstknecht van God dit. Zo merkt hij dat zijn bekwaamheid alleen uit God is. Let maar eens op de opmerkelijke samenvatting van het bovengenoemde in wat God zegt: “En toen zij gebeden hadden, werd de plaats waar zij vergaderd waren, bewogen; en zij werden vervuld met de Heilige Geest en spraken het woord van God met vrijmoedigheid” (Handelingen 4:31). De Geest van God was in hun hart en het Woord van God in hun mond ... “toen zij gebeden hadden”.

Dit fundamentele beginsel bij evangelisatie – namelijk, dat de kracht altijd van en uit God is, en nooit van en uit mensen – kan voor ons nooit genoeg onder de aandacht gebracht worden. Want als we deze kracht vervangen door menselijke middelen, gemodelleerd naar ofwel de elementen van de wereld, óf het getuigenis en de smaak van mensen, dan ontkennen we dat die kracht voldoende is en slaan wij de ernstige waarschuwing in de wind van 2 Korinthiërs 6:14-16². Dat is een waarschuwing tegen de ongeoorloofde vermenging van licht en duisternis.

Het voorbeeld van Paulus in Korinthe

Uit 1 Korinthiërs 2 blijkt overduidelijk, dat de grote apostel der heidenen handelde in volkomen afhankelijkheid van God en van Zijn kracht. Toen Paulus Korinthe bezocht wist hij dat hij te doen had met mensen, die heel gemakkelijk overtuigd zouden kunnen worden door mooi uitgesproken woorden of opwindende redevoeringen, zonder dat ze ook maar enigszins zouden letten op de waarheid of de onwaarheid die werd uitgesproken. En als er een verwarrende bespiegeling of spitsvondige abstractie van “gedachten” op wetenschappelijke manier aan het publiek zou worden voorgeschoteld, dan zouden er snel aandachtige en bewonderende toehoorders gemaakt zijn. Er stonden voor de apostel echt wel middelen ten dienste om zijn boodschap voor het oor van de Korinthiërs aangenaam te maken, en om het evangelie smakelijk en populair weer te geven. Hoe ging de dienst-

² “Vorm geen ongelijk span met ongelovigen, want wat heeft gerechtigheid gemeenschappelijk met wetteloosheid, en welke gemeenschap is er tussen licht en duisternis? En welke overeenstemming is er tussen Christus en Belial? Of wat deelt een gelovige met een ongelovige? Of welk verband is er tussen de tempel van God en de afgoden? Want u bent de tempel van de levende God, zoals God gezegd heeft: Ik zal in hun midden wonen en onder hen wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn” (2 Korinthiërs 6:14-16).

knecht van God echter te werk? Laat hemzelf maar spreken: “En toen ik tot u kwam, broeders, kwam ik niet met uitnemendheid van woorden of wijsheid u het getuigenis van God verkondigen. Want ik had mij voorgenomen niets onder u te weten dan Jezus Christus en die gekruisigd. En ik was bij u in zwakheid en in vrees en veel beven; en mijn woord en mijn prediking bestond niet in overredende woorden van wijsheid maar in betoon van de Geest en van kracht; opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid van mensen, maar in de kracht van God” (1 Korinthiërs 2:1-5).

Paulus wist, dat wanneer zij tot Christus getrokken werden, enkel en alleen door middel van zijn geleerdheid of redeneerkunst, dat wil zeggen door de “wijsheid” van de wereld, dat ze dan op een fundament van zand zouden bouwen. Er moest een goddelijk werk zijn, dat een goddelijk geloof bewerkte. Daarom heeft de apostel zorgvuldig het gebruik van wat dan ook dat onder de krachtige invloed van Satan een valse basis zou kunnen worden voor het geloof van hun zielen vermeden. Het doel van zijn prediking was, dat het geloof van zijn broeders vast zou staan “in de kracht van God”.

De Waarheid aantrekkelijk maken

Wordt dat heden ten dage niet vaak gedaan? Zijn de evangelisten vrij om vandaag de dag de plezierige gewoonten van de mensen aan te nemen, of om zich bezig te houden met de laatste nieuwtjes, of met iets anders dat het evangelie van God voor de wereld aantrekkelijk zou kunnen maken? Gods Woord zegt dat het evangelie zelf kracht genoeg heeft. Het is Gods kracht tot behoudenis voor ieder die gelooft (Romeinen 1:16). Is dat niet voldoende? Moet het evangelie werkelijk “aantrekkelijk” worden gemaakt? Het hart van de mens, dat niet alleen de woorden en de werken van Christus verwierp, maar ook de morele goedheid en de goddelijke heerlijkheid van Zijn Persoon verachtte, is vandaag geen greintje meer bereid om de genade en de waarheid van God in de geschiedenis van Zijn Liefde en schande op het vervloekte hout te aanvaarden. De mens houdt zich nog altijd in het donker verborgen en hij haat het licht.

Hoe zou de waarheid dan “aantrekkelijk” gemaakt kunnen worden, zonder dat het karakter ervan verloren gaat? Zal de prediker dus steunen op de waarheid van God, die in staat is om door Zijn eigen heilige kracht en eenvoud het geweten van de mens te laten ontwaken; of moet hij heden grijpen naar extra middelen waardoor de natuurlijke mens zal worden aangetrokken, bevredigd, overtuigd en bepraat om het evangelie aan te nemen? Werkelijk, zo’n compromis met de waarheid van God poogt eerder mensen te behagen dan trouw te zijn aan Christus en aan het evangelie. Hoe waagt een dienstknecht van Christus het zodanig te schipperen met het getuigenis dat het verzwakt wordt, alleen om aan de eigenheden van de onbekeerden te voldoen (2 Korinthiërs 2:17)³! Het is zelfs niet eerlijk tegenover de mensen met wie we spreken. En nog veel minder aanvaardbaar is het in het oog van God, Die wij dienen.

Muziek en zang

Deze valse beginselen liggen ten grondslag van een “aantrekkelijke” prediking, maar op precies dezelfde manier wordt het evangelie ook vergiftigd door wat genoemd wordt de “aantrekkelijke bijkomstigheden”. Muziek en zang hebben op veel personen ongetwijfeld invloed. Hoe goed ze ook zijn op hun plaats, voor het gebruik ervan in de evangelieverkondiging is het toch nodig om te zien of de Schrift er grond voor geeft! Toen de kinderen van Kaïn verdreven waren uit de aanwezigheid van God, stelden ze zichzelf in het land van Nod tevreden met de harp en de pijp (als het al geen “orgel” was) (Genesis 4:21, zie ook Job 21:12). Nu kan daar door sommigen tegenin worden gebracht dat in de geschiedenis van Israël muziekinstrumenten geen onbelangrijke rol speelden bij de godsdienstoefeningen van het volk. Dit gebeurde echter in de tijd dat ze op de proef werden gesteld. De tijd waarin de mens in het vlees werd uitgenodigd om het beste wat hij als mens had aan God toe te wijden. Daarom waren toen ook een mooie tempel, mooie versieringen, mooie muziek en mooi zingen op hun plaats. Maar zijn deze dingen in verbinding met de dienst van God niet voorbijgegaan? Zijn dit niet “de zwakke en arme elementen” van de wereld, die we nu hebben af te leggen, omdat het slechts typen en schaduwen zijn van het grote Antitype, Die lang geleden al gekomen is en Die alleen bij ons blijft? Aanbidding is nu in geest en waarheid en niet in vlees en vorm. Zingen

³ “Want wij zijn niet als zo velen, die handeldrijven met het Woord van God, maar als in oprechtheid, maar als vanuit God, voor Gods aangezicht, spreken wij het in Christus” (2 Korinthiërs 2:17).

gebeurt nu niet met blaas- of snaarinstrumenten, maar met het hart: “Zingt en jubelt de Heer in uw hart” (Efeziërs 5:19).

Gode zingen

Zijn de liederen van gelovigen niet de uitdrukking van hun harten tot God, of ze nu zingen in de samenkomsten of op evangeliebijeenkomsten? Als gelovigen niet tot *God* zingen, tot wie zingen ze dan wel? Denken ze werkelijk dat ze moeten zingen om de onbekeerden aan te trekken? Is het niet alleen maar een ontering van de lofprijzingen aan God, als ze gebruikt worden als lokaas, om natuurlijke mensen naar zalen of vergaderplaatsen te trekken? Is het geen poging om de lofprijzing aan God te verbinden met het aantrekken van mensen? Zo'n toelating van vermenging van motieven is te veroordelen. En is het, ondanks dat, toch niet vaak de werkelijkheid? Het is toch veel veiliger om de apostelen en hun begeleiders na te volgen. Of zijn de predikers van vandaag wijzer dan zij?

Neen! De oorzaak van ons zingen is – en moet dat ook zijn – dat het voor God is. Is er dan nog ruimte voor instrumenten of koren of zelfs maar solo's? Laat dat toch over aan hen die weinig of geen waarheid prediken. Het is zonde en schande om in de prediking van het evangelie de elementen van de wereld en van het jodisme te brengen. Daarvan zijn wij allen bevrijd, door de dood van Christus (Kolossenzen 2:20-23).

Heiligt het doel de middelen?

Ik wantrouw de nuttigheidsredenering – succes in goddelijke dingen – als het onze eerste plicht is om God alleen te gehoorzamen. Het is een feit dat muziek en mooie zang krachtig werken op de gevoelens en verbeelding van velen, maar hoe vaak wordt op die manier Christus in de ziel toegelaten? Ook in het verleden waren er die uitsluitend op grond van natuurlijke gevoelens tot de Heer kwamen. Het woord over hen is ernstig: “En toen Hij te Jeruzalem was op het pascha gedurende het feest, geloofden velen in zijn Naam, daar zij de tekenen zagen die hij deed. Maar Jezus zelf vertrouwde zich aan hen niet toe, omdat hij allen kende; en omdat hij het niet nodig had dat iemand van de mens getuigde, want hij wist zelf wat in de mens was” (Johannes 2:23-25).

Sommigen zullen tot hun verdediging aanvoeren dat hun doel de verheerlijking van God is doordat er zielen behouden worden en ze zeggen dat de manier waarop en de middelen waarmee niet zo belangrijk zijn. Lijkt dit niet heel erg op het korzelig excuus van de zondaar in Romeinen 3:7: “Want als de waarheid van God door mijn leugen overvloediger is geworden tot Zijn heerlijkheid, waarom word ik dan nog als zondaar geoordeeld?” Is dit de juiste plaats die sterfelijke mensen voor God hebben in te nemen? In feite is het slechts de oude drogredenering van Satan: “Laten we het kwade doen, opdat het goede eruit voortkomt” (Romeinen 3:8).

Laten de dienstknechten van God er toch voor oppassen dat ze niet de kracht van de Heilige Geest en het Woord van God ondermijnen. Er zal toch niemand zijn die loochenen wil dat er in onze dagen veel is dat het karakter van Gods waarheid wil verlagen, zodat we heel gemakkelijk de kracht van God in het evangelie kunnen verzwakken of vergeten. Door op verschillende manieren een beroep te doen op de vleselijke natuur van de mens maakt men het getuigenis van de grote apostel van de heidenen krachteloos: “Want al wandelen wij in het vlees, wij voeren de strijd niet naar het vlees; want de wapens van onze strijd zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God, tot het slechten van bolwerken; daar wij de overleggingen en elke hoogte die zich verheft tegen de kennis van God slechten en elke gedachte gevangennemen tot de gehoorzaamheid van Christus” (2 Korinthiërs 10:3-5).

Artikelen over evangelisatie:

- <http://www.verhoevenmarc.be/evangelisatie.htm>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm